

Előfizetési árak:

Egész évre . . .	6	frt	—	kr.
Félévre	3	»	—	»
Negyedévre	1	»	50	»
Egy óra	—	»	50	»
Egyes szám ára	8	kr.		

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Széchenyi-tér 12. sz.
(Nádossy-féle ház)

hová az előfizetések és a lap
szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

(PÉCSI HIRLAP.)

Megjelenik hetenként kétszer: **szerdán és szombaton.**

Szerkesztői Iroda:

PÉCSETT, Széchenyi-tér 12. sz.
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény inté-
zendő.

Kéziratok vissza nem adnak.

Hirdetések

a kiadóhivatalban vétetnek föl.
Előfizetések elfogadtatnak me-
valamennyi könyvkereske-
desben.

Egyes számok kaphatók:

Weldinger N. utóda Domján I., Valentin K. fia (Széchenyi-tér), Engel Lajos (fő-utca), Hochrein József és fiai (Széchenyi-tér), Böhm Manó (fő-utca) papir- és könyvkereskedéseiből

Reformok a városi iskoláknál.

(H.) Az iskolaszék kimondotta, hogy reformálni akar. Az iskolaszék nem régiben rájött arra a tapasztalatra, hogy a tanügy állása Pécsen nem haladt előre, hanem visszafelé ment. Egyik iskolaszéki tag mondotta ki ezt a nagy mondást, mely a mellett, hogy nagy, még teljesen alaptalan is. Nem szándékozván ennek bővebb vitatásába merülni, csak konstatáljuk, hogy ez a bomba kiröpült — még pedig ép egy ellenzéki szellemű bizottsági tag által röpitve. Nem is sejtette tán akkor, hogy miféle titkos aknát robbantott ezzel föl. Ez az ellenzéki részről jövő panasz jó szolgálatot tett az iskolaszék elnökének, a ki erre azonnal elővette régi tervét: az egységes igazgatói állás szervezésének kérdését. A városnál szokatlan sietséggel tűzte ki ismét napirendre s az a hétfőn tartott iskolaszéki ülésen tárgyalatott is.

Ezen az ülésen több reformot is mutogattak be az előbbi mellett s a kiküldött bizottság jelentése is sűrűen hangoztatta a reformok korszakát, az iskolaszéki tagok is el voltak telve reformeszmékkel. Mind-ebből azt kellett megértenünk, hogy ütött a hajnal órája, mátol kezdve új nap fog sütni az égen, új éra keletkezik, mely szabadabb gondolkodásával megszünteti az avult kor avult intézményeit, föloldja az új generációt a régiek béklyói alól, szóval modern állapotokat teremt.

Hallani hallottunk, de látni nem látunk reformot.

A polgári leányiskola külön igazgatót kapott, s nem fogják ezentúl ezt a maga-

sabb nivóra kötelezett intézetet úgy házilag, mellékfoglalkozásként dirigálni, hanem tesznek oda egy önálló főt, a mint azt az intézet szervezése is megkívánja s a mit eddig elmulasztani majdnem helyrehozhatatlan hiba volt. Ez tehát nem reform, mert ez már az intézet gyökerében levő első szükséglet.

A belvárosi leányiskola osztályainak évről évre való kiegészítése sem reform.

Marad az egységes igazgatói állás. Hát ha állások kreálása kiteszi a reformok definícióját, úgy ebben az értelemben ez valószínűleg reform, mert nem egyéb, mint állás-kreálás; még akkor sem egyéb, ha ennek az állásnak munkakört adunk is, melyet tulajdonképpen elveszünk egy másik vagy több más embertől, kik e munkakört betölteni hivatottak.

De szerintünk az állás-kreálás nem reform. Ennélfogva az egységes igazgatóság fölállítása sem reform, legföljebb — ha elfogadjuk is, hogy erre szükség van, vagy jobban mondva szükség lehet majd a jövőben, a dolgok rendes fejlődése mellett — ekkor is legföljebb csak fokozatos betetőzése a régi épületnek, de nem reform, nem új épület.

A sokat hangoztatott reformokból tehát nem marad semmi. Ime egy iskolaszék, mely zavart fogalmakkal dolgozik; mely frázisokat dobál, hogy a gyengénlátók szemét elkápráztassa; reformokról beszél, hogy szür alatt becsempészszen egy Isten tudja miért kedvelt eszmét, egy új állást, melyre majd csak egyéb valódi reformok után lesz szüksége a tanügynek.

Reformot akar az iskolaszék? Valóban reformot akar. Reformálja azt a foltozott tanítókar szervezetet, melynek ahány tagja van, majdnem annyiféle a tagok czime is. Rendes, segéd, helyettes, ideiglenes, óraadó — s az Isten tudja még miféle czim alatt tanítanak kellő oklevéllel ellátott, egyenlően képzett, rendes tanítók, kiknek fiatalja öregje egyazon anyagot dolgozza föl, egyazon előírás szerint, s végzi kötelességét egyenlő buzgalommal évről évre.

Ezt a tarkaságot még tarkábbá teszi a fizetési fokozat, mely (méltó a reformok korához) különbséget tesz még a belváros és külváros tanítói között fizetésben, de egyébben nem. A reformok, a demokraczia, az egyenlőség korszakában a mi iskolaszékünk teremt egy kiváltságos kasztot az egyenlők között. Azt mondja: előléptetési helyül. Oktalan beszéd! Úgy lenne helye az előléptetésnek, ha idő multával minden külvárosi tanító bejuthatna oda. Ez pedig képtelenség. Nos hát az a kiváltságos kaszt, az az arisztokratság a tanítók között is képtelenség.

De erről — egyetlen egy hang kivételével — alaposan hallgatott a bölcs iskolaszék.

Ezt az ósdi, ezt a bürger-maradékot reformálja meg a modern iskolaszék, ha ugyan előbb önmagát is nem kellene megreformálnia, a mi a hétfői ülés alatt tapasztaltak után nagyon is szükségesnek látszik.

Szüntesse meg előbb ezt a képtelenséget, javadalmazza a tanító-karát egyenlően, díjazási magasabb fokul fönnhagyván az ötödévi pótlékot, mely a legigazságosabb jutalmazás a szolgálati évek alapján;

A „Pécsi Figyelő“ tárczája.

Egy hirneves család viszontagságteljes története.

Megszokott dolog napjainkban, hogy egyes kiváló családok történetét alapos s tudományos kutatók nyomán megírják az arrahivatott szak-tudósok s a gyöngébbek okulása, az erőseknek pedig megszilárdítása céljából egyes tudományos testületek számlájára, ritkán a saját költségükön az irodalom piacára bocsátják. Ezek a biográfia azonban többnyire magas áruknál fogva csak szűk körben nyerhetnek elterjedést; nagy részük — bármennyire sajnálatos is — örökre ismeretlen marad a nagyközönség épen azon része előtt, melynek számára tulajdonképpen irattak.

E fontos elvet szem előtt tartva, ezennel megkezdjük közlését a szélesebb körökben oly nagy szenzációt keltett: „Egy hirneves család viszontagságteljes története“ című műnek, melynek érdekességét növeli azon körülmény is, hogy halhatatlanságra számot tartó szerzője utolsó tagja a városunk

történetében oly nagy, sokszor dicsőséges szerepet játszó családjának.

Miután a komoly érdeklődés fölköltését így sikertült biztosítanunk: átadhatjuk magunkat teljesen a nagy mű zavartalan élvezetének.

Lássuk tehát a medvét:

— Ha a harcziasságban föltümulhatlan családom származási faját — így írja a szerző — nem is vezethetem vissza a protoplazmatiko-primordiál atomikus szemcséig, különböző eredeti hiteles okmányok alapján jogos büszkeséggel hivatkozom azon elsőrangú szaktekintélyek által bizonyított igazságra, hogy őseim „Hun utódok“ voltak, kik közül leginkább kivált a jóságos, nemes gondolkozású s aggkorában is annyira bájos öregifju „Nagy m a m a.“ Szerették őt messze tájakon, mert erre valóban rászolgált.

Nekem se lenne ellene kifogásom, ha családuknak arisztokratikus önérzetének kemény csapásaként hihetőleg a régi világban is divatozó — úgynevezett — érző szive szavára hallgatva nem feledkezik meg teljesen önmagáról s szülői méltóságáról s nem lesz az elzúllott nemesből kreált „Czigány báró“ felesége, kit nyomo-

rult „Ingyen élők“ egy szemétdombon kiáltottak ki azzá.

Az eset annak idejében nagy konsternációt idézett elő. A pletykát kedvelők sokáig nem táplálkoztak másunnán, mint e hét országra szóló botrány nagy terjedelmű anyagából.

A szégyen teljes volt, bár a tuss-apparátus, mint az ilyen esetekben szokásos, teljes erejével működött.

Az utóbb következő, zárdában nevelt „Nebántsvirág“ egy lépcsővel lejjebb szállt. Őt a szent házasság szelid örömei kevésbé csabították. A kor gyermeke volt iztól iziglen. Nem is csodálkozhatunk tehát, ha a modern világ egyik sokat elítélt, de titokban és nyilvánosan annál inkább kultivált vívmányának, a szabad szerelemnek hódolt bűbajos lényé teljes erejével. Hasztalan volt a kérés, könyörgés, rábeszélés, a feddő prédikációk egész áradata a család erkölcsös tagjai részéről: nem szűnt meg a hódolás és hódoltatás mennyei gyönyöreinek adózni adóhátralék nélkül.

Mikor a pohár már-már esordultig kezdett megtelni, közbeléptek a kuruzslással, jövőmondással és kártyavetéssel foglalkozó „A pó-

de egyenlő munka mellett ne fizesse az egyiket jobban, a másikat kevésbé.

Ez közvetlenebb javítója lesz a város tanügyének, mint az egységes igazgatói állás; mert ez által a tanítói karnak nagyobb önállóságot, existenciális és erkölcsi nyugalmat biztosít, s a mi fő: a kötelességtudást nagyobb fokra fejleszti benne, mely így, egyenlő teher és egyenlőtlen díjazás mellett, nem csoda, ha laza. A mostani állapotnál a kisebb javadalmas külvárosi tanító kedvét veszíti, (rosz néven se vehetik tőle) buzgalma csökken, s az eredmény gyengébb. Az eredményt látva a belvárosi tanító szintén nem fokozza a buzgalmát, mert hiszen ha az az eredmény elég, úgy az övé is elég. Innét támadhatott a dekadencia, melyet egyik iskolaszéki tag észrevenni vélt.

Reformáljuk tehát előbb a tanítókar szervezetét, aztán legyen: állítsunk a tejébe főigazgatót is, de csakis ebben a sorrendben. S hisszük, hogy a közgyűlés ez értelemben fogja módosítani az iskolaszék helytelen határozatát.

A pápa és az orosz zsidók. XIII. Leo pápa a szentszéki kollegiummal tartott tanácskozás határozataként utasította az egész róm. kath. klerust, hogy az Oroszországból kiűldözött zsidókat tőle telhetőleg gyámolítsa.

A tiszti fizetések emelése érdekében a közös hadügyminiszter saját budgetjében javaslatot fog a delegációk elé terjeszteni a századosi és törzstiszti fizetés fölemelésének szükségességére vonatkozólag. A másodosztályú századosok és az alantás tisztek drágasági pótlékát pedig megszüntetendőnek véli a javaslat. A fizetés emelésének oka főleg az, hogy hadseregünkben eddig nem volt arányban a törzstisztek fizetése az alantás tiszti jövedelmekkel.

HIREK.

— **(Tisztelgések a püspöknél.)** Dula n s z k y Nándor megyéspüspököt legutóbbi kintüntetése alkalmából számosan üdvözölték úgy a katonai, mint a világi notabilitások közül. Vasárnap délelőtt kiválóképen a káptalan tagjai tisztelegtek nála Sláby nagyprépost vezetése mellett, a ki meleg szavakban fejezte ki a káptalan örömet főpásztorának diszes és méltó kintüntetése fölött. A püspök erre meghatottan válaszolt, s kifejezte, hogy bár ő a kintüntetések után soha sem vágyott, de mint az apostoli királynak ajándékát és megtiszteltetését hódolattal vette.

sok" s középkori szokás szerint különböző varázsszerek segítségével „Árválányhaj”-já igyekeztek átvarázsolni, de fájdalom, az eredmény ellenkezően ütött ki. A család nevére s szeretetére méltatlanná vált teremtés valóságos telivér „Szép Heléna” lett, hagyván maga után egy el nem tagadható bizonyítékot: „Severo Torellit.”

Ez a fiu származását megboszulandó „Gasparone” a romanyai rettegett banditával szövetségessé a hivatala gyakorlatában még tapasztalatlan és ujonez „Postás Klári”-tól azt a bizonyos poszkisztlit szép csöndesen elemelte s hogy az éber és szemfüles rendőrség tágranyított szemei előtt örök időkre láthatatlan legyen, beállt a modern „Fenegyerekék” svihák társaságába s hálából a Buczkó Bernátok viselkedéséről népszerű kuplékat énekelt zajos tapsok kíséretében.

S midőn a „Gigerlik” a Reegen-Street-féle Bach korszakbeli fehérre meszelt czilinderek árát nem tudták kifizetni, készséggel bocsátotta rendelkezésükre az elrabolt kincs maradványait.

Valamint anyja, ő is szerencsés volt a szerelemben s egy sokak által irigyelt szerencsés

— **(Megyei közgyűlés.)** A „rettentés évad” monoton egyhangúságából hívta be az alispán meghívója a megyebizottsági tagokat, s azok, a mennyire a mostani körülmények megengedik, elég szép számmal is jöttek össze. Kardos Kálmán főispán a király látogatásáról emlékezett meg lelkes szavakban s örömmel jelentette be, hogy e nagy napok költségeinek fedezésére úgy a város, mint a megye közönsége bő adakozásával járult hozzá olyannyira, hogy a begyűlt összeg nemcsak a kiadásokra volt elegendő, hanem azon fölül még szép fölösleg is maradt. A megmaradt összeget tehát a főispán nem tudná nemesebb és méltóbb célra fordítani, mint arra, hogy 500 forint fordítassék Baranyavármegyének megirandó monografiájára, 500 forint a megyei kezelő-és segédszemélyzet betegség vagy halálozás esetén fölmerülő szükségleteire, az ezenfölül megmaradt összeg pedig kisebb jótékony célú adományokra. Ezután Feszti Károly dr., mint a megye egyik legérdemesebb férfia előtt fejezte ki úgy az ő, mint az egész megye közönsége örömet választott püspökké történt kinevezetése fölött. Erre az agg főpap reszkető hangon mondott köszönetet a valóban nem várt örömmelnyilvánításért s ama boldog érzetének adott kifejezést, hogy ezen megyének ő is, habár csak szerényen, de mégis mindenkor őszinte tanácsadója és résztvevője lehetett. Az éljenkiáltások megszűnte után Szily alispán a miniszterelnök azon leiratát olvasta föl, mely ő fölségének a város és megye közönségéhez intézett köszönetét tartalmazza. E királyi leiratnak, valamint a főispán üdvözlő beszédének, melyet a megye nevében a királyhoz intézett, s az arra kapott válasznak Berki indítványára a jegyzőkönyvben leendő megerősítését határozta a közgyűlés. Ekkor az alispáni évnegyedes jelentés következett, melyben részletesen szól a vármegye állapotáról és ügyforgalmáról. Köszönetet mond a bőkezű adakozóknak, kik alkalmat adtak arra nézve, hogy Baranyavármegye méltó ünnepélyrel fogadhassa fölséges királyát. A jelentés szerint tüzészet összesen 33 fordult elő, melyek közül nyolcnek gyújtogatás volt okozója. A kár együtt véve 12,324 forintot tesz ki. Végre bejelentette, hogy három körjegyző ellen súlyos fegyelmi eljárás van folyamatban. — Ezután a tárgysorozat egyik érdekes pontja: a megürült siklósi járási főszolgabírói állásnak választás útján való betöltése következett. Kandidálva ez állásra csak egy volt: Benyovszky Manó, az eddigi helyettes főbíró, kit nyomban hosszas éljenzések között egyhangulag meg is választottak. Ezen megválasztás folytán természetesen az I. aljegyzői állás üresedésbe jött, melyre Koszits Kamill, ennek helyére II. aljegyzővé Perczel Béla, árvászéki aljegyzővé Stenge Ferenc s végre III. aljegyzővé Szinkovics Károly választott meg. Ezekon kívül megválasztottak t. b. ügyészé: Pakusz Gyula ügyvéd, t. b. főbíróvá: Wanis Sándor, t. b. aljegyzővé pedig Rónaky Kálmán dr., kik a hivatalos

házasság révén „Vasgyáros”-sá emelkedett föl. A hámor pompásan jövedelmezett. Mi következett ebből? Az, hogy kicsapongó kedvteléseinek megfelelő többféle multságos exkurziót engedett meg magának.

Többek közt meglehetősen fesztelen nők társaságában részt vett a „Dunanan apó és fia utazásán” is, honnan azonban már mint „Nagyapó” érkezett vissza. De rugékonysága még ekkor sem hagyta cserben. Örökké tettvágyó szelleme, mely családjában hagyományos, újabb és újabb expedíciókra ragadta. Főszerepet játszott és hervadhatlan babérokat szerzett a „Királyfogás” diplomáciai munkájában, mely után egyszerre lettint a szintérről s a jól kiérdemelt nyugalomba vonult vissza.

Halála után két kiskoru gyermeke maradt, egy fiu és egy leány.

A fiuból — daczára a rá pazarolt temédek iskoláztatási költségnek — nem lett más, mint egy közönséges „Suhancz.” A lány, kit szubtilis termete és szeretetreméltó pajzansága miatt „Fityfiritynek” neveztek, egy cseppet sem maradt fivére mögött. Egész életük a csintalanságok és kóklerségek láncolatából ál-

esktt azonnal le is tették. Ugyanez alkalomból került szóba a pécsi színházalap is, melyről lapunk más helyén bővebben emlékezünk meg. A belügyminiszter a megyének a tiszti előfogatokra vonatkozó szabályrendeletét nem hagyta jóvá, úgyszintén megtagadta a megyei mérnökség fölállítását is, mit a gyűlés sajnálattal vett tudomásul. A baáni ügy szintén egyik érdekes pontját képezte a megyei közgyűlésnek. A belügyminiszter rendeletében szigorú haugon kelt ki a visszaélések ellen, mely visszaéléseknek szerinte nem annyira az elüljárók az okai, mint inkább a községben a törvénynek szokássá vált ignorálása. S azért elrendeli, hogy a vármegye az ilyen községeket szigorúan ellenőrizze, s a hol ily visszas állapotok előfordulnak, azt hivatalból azonnal földerítse, mely esetekben ezentúl komoly rendszabályok lesznek alkalmazandók. Szily alispán kijelentette, hogy a belügyminiszternek ezen rendelete már csak a múltat illeti, s hogy ő ezen ügyet, mint örökséget vette át, de most már az ügy teljesen rendezve van. Ezen ügghöz Jagics mohácsi ügyvéd is hozzászólt. Szerinte, hogy hasonló ügyek ne forduljanak elő, igen tanácsos lenne a törvénynek azon paragrafusát foganatosítani, a mely kimondja, hogy ily községekbe számvevőszéki biztosok küldessenek ki, a kik azonban nem tartoznak a község kebelébe. Szily alispán helyesli Jagics ezen indítványát s azért a jövőben gondoskodni is fog ily biztosok kiküldetéséről. Hosszas vitát keltett a somberek körjegyző ügyének kérdése is, melyre nézve Jagics mohácsi ügyvéd interpellációt intézett az alispánhoz. Minthogy ezen ügy majdnem 5 negyedóraig foglalkoztatta a megyegyűlést, de másrészt, mivel ebből kifolyólag sok igen érdekes adat merült föl: jövő számunkban bőven fogunk vele foglalkozni. — Ezután még több kisebb és jelentéktlenebb pont letárgyalása következett, mire a gyűlés délután fél egy órakor véget ért.

— **(A király ajándéka.)** Említettük annak idején, hogy a király a Zsolnay-féle majolika gyár megtökintésekor Sikorszkyné Zsolnay T. asszony műtermét is látogatásra méltatta, s ez alkalommal a Sikorszkyné által följajánlott két remekművű tálat elfogadta. Ennek viszonzásául a király becses ajándékban részesítette a színezésben kiváló izléssel művészkedő urhölgyet. Az ajándék, mely a napokban érkezett meg, diszes aranykarperecz, mely gyémántokkal van kirakva.

— **(A honvédség köréből.)** Torkos Aladár őrnagy a Pécseni állomaszó 8. honvédhuszárezredtől a 9-ikhez, Kristóf Béla őrnagy pedig a 10-iktől a 8-ik honvédhuszárezredhez helyeztetett át.

— **(Új misék.)** Az ujonnan fölszentelt pécscegyházmegyei áldozárok közül Szabó Dezső Pécseni, a lyezeumi templomban tartotta új miséjét jul. hó 1-én. Manufactora Döbrössy Alajos, a püsp. tanítóképezde igazgatója volt. A szép ünnepélyen az ujmisés édesanyján és rokonain kívül számos barátja és ismerőse vett részt. —

lott; de azért soha sem feledkeztek meg arról, a mi az embernek legszentebb kiencsét képezi s minek neve: „Beesület.”

Fityfirity rövid kins szenvedés után magtalanul halt el. A suhanczra pedig egy csodálatos és megmagyarázhatlan metamorfozis útján az előbb élt „Rip-rip” következett, ki húsz évig tartó álmából fölkelve nyomban „Huszárszerelm”-be keveredett; de a mit „Virágfakadás”-nak nem akartak elismerni a „Párisi élet” matadorjai. Élete csak annyiban nevezetes, hogy a kék hegyek barlangjából magával hozta az azelőtt ismeretlen „Uzsai gyöngy”-öt, a mit a „Vadorzók,” az ő méltó bánatára, talminak deklaráltak.

Mikor meghalt, a „Napés hold” egyszerre ragyogott fogyatkozás nélkül.

Leánya „Francillon,” mint az „Ideges nők” prototyp alakja, a „Szegény Jonathán”-nal kelt egybe.

Ebből a frigyből származott a kis „Náni,” ki a vizmentes ruhában járó nagyfejű „Vasember”-hez ment nőül, kiből rosz gazdálkodása és iszákossága miatt utóbb „Falurosza” lett.

Folyó hó 5-én Dombóváron Franciscs Pál, Német-Kéren pedig Májer György most fölszentelt áldozatok tartották első miséjüket.

— **(Eljegyzés.)** Mohácson Raics Lázár jogtudor szombaton eljegyezte Stajevits Olga kisasszonyt, Stajevits János mohácsi városbíró leányát.

— **(Az egyházmegye köréből.)** Lapunk múlt számainak egyikében már fölemlítettük az idei dispoziciók egy részét, lapunk mai számában pedig közöljük azok folytatását. Káplánokul küldettek még az említettek kivül: Ivánovics György Podgajeziből Olaszra, Mayer György Olaszra. Pataky Antal Kéméndről Podgajeziba, Gaál Sándor Felső-Mindszentről Kéméndre, Schmeller Alajos Szakadáthról Felső-Mindszentre, Antal György Kajdacsról Bogására, Kirschanek Ödön Bogdásáról Szajkra, Horváth Mihály Szajkról Harkanovcziba, Franciscs Pál Kajdacsra, Szabó Dezső Kövágó-Szóllósra, Pál József Ozoráról Vásáros Dombóra, Pintér Károly Vásáros-Dombórol Ozorára, Horacek Endre Vaiszlóra, Markovics Pál Villányra.

— **(Apostolok oszlása.)** Szinkörünkben tegnap volt az utolsó előadás s ezzel egy évre a művészet deszkacsarnokának „kapui” — az előbbi évek szokásaihoz híven — „bezárultak.” A mór megtette kötelességét, a mór elment. Mennek is színészeink, de ezuttal — a jól kiérdemelt szünetre, mely augusztus 15-ig fog tartani, mikor is Kaposvárott újra megkezdik a félbeszakított előadásokat. A szünet — magában véve — az egy évi nehéz s folytonos munka után nem megvetendő — a nemzeti színház tagjainak, kiknek fizetését a szünet tartamára is hiány nélkül folyósítják; ámde a vidéki igazgató a függöny utolsó legördülése után bezárja a pénztárt s a gage, Szellemti prózai kifejezése szerint: nem jár. A vidéki színészre tehát a vakáción nem tartozik a kellemes mulatságok közé, ha csak az igazgató nem nyitja meg feneketlen (?) erszényét s előlegek alakjában egy kis örvendés záport nem zúdít tagjai gondtól súlyos koponyáira. A mi színészeink derűs arcza arra enged következtetni, hogy a zavartalan pihenés finanziaális akadályai kölcsönösen legyőzettek. Oszolnak is szét a szélrózsa minden irányában. Egyik a rokonait látogatja meg, másik jó barátait. Van olyan is, ki kékjutásra rándul. Maga az igazgató családjával együtt birtokára vonul vissza Fehérmegyébe megpihenni babérain. A kiknek pedig senkijök sincs, maradnak itt vagy elzónáznak az új állomásra. Egy-két nap még s a szinkör annyi mozgalmas napot átélte tájkára siri csöndesség borult nem csekély bánatára a színészet meleg barátainak.

— **(A megye és a színházalap.)** A legutóbbi megyei közgyűlésen fölolvasták a belügyminiszternek azon rendeletét is, mely a megye által az építendő színház javára megszavazott pótdadóra vonatkozó határozat jóvá nem hagyását tartalmazza. Szily alispán azt proponálta a megyének, hogy vegye egyszerűen tudomásul ezen rendeletet; de a megyebizottsági

tagok nem hagyták azt szó nélkül. Így Szieberth ügyvéd kijelentette, hogy nem járul hozzá az alispán indítványához, nem pedig azért, mert ő egész biztossággal tudja, hogy a belügyminiszter Nyitra vármegyének egy hasonló petícióját helyben hagyta és teljesítette. Már pedig ha Nyitra vármegyének megengedhette, szóló nem látja be annak indoklását, hogy miért nem engedné meg Baranyának. S azért azt indítványozza, hogy terjessze föl a vármegye alispánja még egyszer a határozatot. Benkő Gyula ügyvéd elvileg teljesen egyetértett az előtte szólóval; de a határozat ismételt fölterjesztését nem helyeselte, mert úgy is csak tagadó válasz jönne feleletül. Azért azt proponálta, hogy a megye sajnálattal vegye tudomásul a belügyminiszter rendeletét. Ezen tárgy megvitatásánál egy kellemetlen incidens fordult elő, amit Vajay káplánnak egy meggondolatlan nyilatkozata idézet elő. A fiatal, hevesvérű pap ugyanis szintén hozzászólt a színház kérdéshez, szégyenletes dolognak mondván azon körülményt, ha egy 30 ezer lakóval bíró város színháza fölépítéséhez az egész (?) megyét hívja segítségül. S aztán így kiáltott föl: „Ne bántuk mi a népet, a melynek véres verejtékéből táplálkozunk!” Természetes, hogy ezen könnyedén kiejtett, de ép oly sértő nyilatkozat az összes jelen voltak nem tetszésével találkozott. Benkő ügyvéd hevesen vissza is utasította ezen jogtalan állítást, midőn pedig Vajay félremagyarázott szavait helyre igazítani akarta, oly nagy lármá és „eláll” kiáltás keletkezett, hogy a hevesvérű ifju szónok nem juthatott szóhoz. A tárgysorozat eme pontját ezel befejezték s mindannyian megegyeztek Benkő indítványában, hogy t. i., a megye a belügyminiszternek a színházalapra vonatkozó rendeletét sajnálattal veszi tudomásul.

— **(Templomszentelések Siklóson.)** Siklóson a szt.-ferenczrendi templomot, a várkapolnát s ezek oltárait a jelen nyár folyamán restaurálták. Úgy a templom mint a várkapolna tünnepléses ujjászentelése vasárnap, július 11-én történt.

— **(A vicinális vasut segélyezésének kérdése.)** Lapunkban már bővebben foglalkoztunk a Szentlőrinczről Nasiczra vezető helyi érdekű vasut ügyével. E helyi érdekű vasut végrehajtó bizottsága most kérvényt nyújtott be a megyéhez, a melyben 100,000 forint subvencziót kért Baranyavármegyétől. E kérvényt szintén a hétfői közgyűlés tárgyalta még pedig úgy határozott, hogy a megye 1892. évi január hó elsejétől kezdve tíz éven keresztül évi 5000 forintot fog kiutalványozni az utalpból, tehát 50,000 frt subvenczióban részesíti. E kérdéshez hozzászóltak Berki József ref. lelkész ki e vasutnak fontos missióját fejtegette; továbbá Benkő Gyula ügyvéd, ki rajta volt, hogy a megye az egész kért 100,000 forintot szavazza meg, erről azonban le kellett mondania, mert Szily alispán kijelentette, hogy a megye budget viszonyai nem

olyanok, hogy ily nagy összeggel segélyezhetné a vasutat, — habár Szieberth ügyvéd ugyan csak ellenezte a subvencziót, a gyűlés az 50.000 forintot mégis megszavazta.

— **(Életűnt emberek.)** Tormáson Szarka János 55 éves földmives, ki neje halála óta búskomorságba esett, míg gyermekei a mezőn dolgoztak, ő otthon a szoba gerendájára akasztotta magát. Estve hazatérő gyermekei atyjuknak már csak megmerevedett hulláját találták. — Egy másik öreg koldus, Zrigyi Imre, ki toponári illetőségű a 75-ödik évében jár, elvesztette koldulásra jogosító igazolványát s e fölött annyira elkeseredett, hogy Magocon föl akasztotta magát. De ezt az öngyilkos jelöltet hamarabb észrevették az emberek, s levágták a kötélről. A orvosi segélynek sikerült újra — koldust csinálni belőle.

— **(Zivatar.)** A pár napi kánikulai hőség után ugyancsak beköszöntöttek az esős napok, s most már talán elég is lenne belőle, mert bizony itt van már az aratás ideje, s a vészterhes fellegek vonulását ugyancsak szorult szívvel nézi a gazda. Ilyen félelmetes nap volt a hétfői, mely több helyen tetemes kárt okozott. Nálunk a hétfői zivatar átvonulása még szerencsésnek mondható, mert a jégverés bennünket ezúttal is elkerült. Csak a villám okozott némi kárt, beütvéen a meyerimalom istállójába, melynek teteje le is égett, de egyéb kár szerencsére nem történt benne. Nagy ijedelmet okozott azonban az a körülmény, hogy a meyeri malomban nagymennyiségű szénkéneg van raktáron, melyhez ha a villám vagy a tűz hozzáfér, elkerülhetetlen a robbanás, a mi jelentékeny kárt okozhatott volna. A fölöttünk szerencsésen átvonult fellegek azonban a környéken nem viselték magukat ily csendesen, hanem mint vidéki levelezőink tudósítanak, több helyen óriási károkat okoztak. Így Sásdon hétfőn délután 3 órakor nagy villámlások és erős ézengés között megeredt a 3 perczig tartó sűrű jégeső. A villám több helyen lecsapott az ország-ut melletti jegenye fakba és a mezőkön. Dárdán pedig ugyancsak hétfőn 5 óra felé huzódott át a zivatar, s a nagy égi háboru alatt 10 perczig tartó jégesés volt. A kár, főleg a gabonában, tetemes.

— **(Hangverseny a harkányi fürdőn.)** Két tehetséges fiatal zenész rándul le jövő vasárnap — e hó 19-én — Harkányra hangversenyezni: Lázár István cellista, a berlini zeneakademia növendéke és Vész Albert zongorás, ki részben a budapesti konzervatoriumban is nyerte kiképeztetését.

— **(Agyonnyomta a fal.)** A közmondásoknak sincs mindig igazuk. Szegény Marton Ferencz bissei polgárember bizonyítaná leg-erősebben, s talán legszívesebben is, ha egyáltalában megadatnék neki ez a nagy jótétemény. De ő már néma. Némává tette pedig a saját istállójának a fala, mely a gazdája vállain keresett támasztékot, miután a saját vályoglábai nem bírák el a terhet. A közmondás igazsága pedig úgy dőlt meg, hogy Marton Ferencz nem

Három lánygyermekük maradt hátra: „Alowódi árva,” a „Katonás kisasszony” és „a Tót leány.” Ezekről azt jegyzi föl a krónika, hogy különböző kihágásaik miatt összeütközésbe jövéen a „47-ik czikk”-kel, egy ködös napon a világ számára „Buborékok”-ká váltak s huzamosb időre bekerültek arra a helyre, a melyet az irigyek és kárörvendők serege találó iróniával úgy fejezett ki: „Ahol unatkoznak.”

Ezen szerencsétlen intermezzo miatt stagnálás állott be a családnak fényes eseményekben oly gazdag életében. A mi nem is csoda, ha komolyan fontolóra vesszük, hogy ezek után a reprezentálás előkelőséget igénylő tisztének egy „Czigány Pannára” és egy „Elevenördög”-re kellett szorulnia, a kiknek e nem-beli tehetsége sokkal csekélyebb volt, semhogy megakadályozhatták volna a fejük fölött lebegő katasztrófát, mely „Az ember tragédiá”-jában érte el kétségbeesítő teljességét.

Az irigyek és kárörvendők hada e fölötti örömben tombolt, azt híven, hogy most már a család eltűnt a föld színéről.

De egyszerre csak, mintha az égből külön e célra pottyant volna le, kis lányos ruhájában előtűnt: „Lili.” A helyzet tüstént megváltozott. De mi haszna! mikor a teljes siker eléréséhez annyira nélkülözhetetlen szerencse istennője csupán egy röpke pillanatra mutathatta fényben mosolygó arcát, elüldözte vészes huhogásával a család kérélnhetlen fátumának kuvikmadara: „Az ember komédiája,” mely a boszuló Nemezis igazságos megtorlása gyanánt nyomban: „Megboldogult.”

De hát mi haszon származhatott ebből a családra?

A későbbi ivadékok: „Don Caesar de Bazan Caraffai gróf” s a vértanu „Hunyady László” összes kiváló jelességei nem bizonyultak eléggé hathatósaknak, hogy a család nőtagjaira átokként nehezedett gúnynev: „Tíz leány egy férj sem!” rajtuk ne száradjon. S ha az emberséges „Csikós” s a minden bolondság elkövetésére kész „Liliomfi” legalább részben nem könyörtül meg főkéntő alá kívánczó árva fejeken, ki tudja, talán még most is ebben az egy keserves fölkiáltásban:

„Óh azok a férfiak!” — kulminál összes egyhangu zúgolódásuk az erős nem ellen.

De hála az égnek ez nem következett be, sőt a két frigy szerencsésen beütött.

A szerelmes párok, kik a sokáig nélkülözött családi dicsőséget ismét helyreállították, késő vénségükig úgy éltek, mint „Romeo és Julia”... s boldogságukat még fiaik pajkós csínyje, a mit már mint: „Tiszt urak, a zárdában” követtek el, sem zavarta meg. Áldástól dús életük hosszú tartama alatt csupán csak azt az egy baklövést követtek el, hogy „Dr. Klausz”-t nevezték ki házi orvosukká. A mint ez a jó úr átlépte házuk küszöbét, tüstént fölfordultak.

Ez időben esett meg a híres „Valéni nász” is, melyen „Stradella és Rebeka a szép zsidó leány” megindító tragédiája játszódott le. Tőlük származott le egyenes ágon „Dózsa György, a pórhadak vezére,” ki a tüzes trónból főnixként föltámadva, mint „Sztrogoff Mihály” vitte véghez bámulatra méltó utazását Moszkvától Irkuczig, hol Feofár Khántól egy jól jövedelmező „Bör-

maga alatt bontotta a falat s mégis pórul járt. Rossz volt az istállójának a fala s ő okos észszel alul akarva kezdeni a kijavítást, szombatnak napján bontogatta a romlott vályogalkotmányt. Ez pedig már úgy is gyengén állva mikor látta, hogy lábait is elvagdossák, hát jónak látta gazdájára omlani, a ki menten kiadta vala lelkét. Özvegyet és két árva hagyott hátra.

— **(Földrengés.)** Boszniában és Herzegovinában e napokban heves földrengések történtek, melyek 5—10 perczen át romboltak a városok és falvakban.

— **(Rejtélyes eltűnés.)** Szegzárdon nagy föltűnést keltett Pápe Sándor, központi szolgabírói irnok nyomtalan eltűnése. A városzerte ismert, vidám kedélyű fiatal ember több levelet hagyott hátra, melyek közül a bátyjának írottban kijelenti, hogy ő nem volt gazember, s kéri bátyját, hogy minden kutatással fülhagyva, nyilvánítsák őt holtak, mert ő úgysem kerül elő. A föltűnő esetről többféle verzió kering Szegzárdon, melyek közül hogy melyik az igaz, ki tudja?

— **(Az ország önk. tűzoltói érdekében)** a belügyminiszter körrendeletet intézett a járási főbírókhoz, a melyben fölhívja az illető járási vezetőket, hogy a budapesti önk. tűzoltó testület által rendezendő gyakorlatokra, melyek 1—2 heti időt vesznek igénybe, az illető járás alá tartozó községek önk. tűzoltói közül egyet-egyet küldjenek föl, a kik ott kellő kiképzést nyerhetnek, hogy így idővel ügyes vezetőkké válhassanak. A testület arról is gondoskodott, hogy a szegényebb községek kiküldöttjei ingyen szállásoltassanak el. A gyakorlati és részben elméleti előadások jövő hó közepén fognak kezdődni.

A magyar aszfalt-részvénytársaság, melynek Pécsen is van főigynöksége (Lauber Rezső képviselőjében) legutóbb Szabak városától kapott fölszólítást a város aszfaltírozására, a mit 20.000 négyszög méternyi területen fog keresztül vinni a társaság. Ez a külföldiekkel is határozottan erős konkurrencziát folytató társulat a fővároson kívül eddig már Arad, Eszék, Győr, Eger, Kecskemét, Pozsony, Temesvár, Ungvár és Zágráb városokban teljesítette az aszfaltozási munkálatokat, a mikről a leghízelgőbb bizonyítványoknak van birtokában s Pécsen is közmegelegedésre mutatta be a próbaaszfaltozást. Mai számunkban közölt hirdetésére fölhívjuk a közönség figyelmét.

VEGYESEK.

— **Biztosított főherceg.** A külföldön meglehetősen általános szokás, hogy fejedelmi családok nagy összegekre biztosítják az életüket. Nálunk eddigelé csak Orth János, a régebbi János főherceg biztosította az életét. Most — mint értesültünk, — József főherceg is nagy összegre kötött életbiztosítást, még pedig a „Gresham“ tár ulatnál.

egér-t csipett el, gyakorlati eszével úgy okoskodván, hogy e ritka jószágot idehaza majd értékesíteni fogja.

Amde rútol elhagyott kedvese „Elektra“ kakaskukorikoláskor bőszt feltékenységében éktelen lamentációkat csapott a szárnyas jó madár láttára s a híres hamvedert majdnem fejébe vágta. Aztán kissé lecsillapodva kereken azt követelte, hogy vegye őt nőül. A nagy utazó megszeppent s öt percznyi gondolkozási időt kért, mit álnok ravaszággal szökésre óhajtott fölhasználni. A furia nesztét vette ellillanó szándékának s gyorsan intézkedett, hogy bátyja „Orpheus, a pokolban“ helyezze el a hűtelent.

A nagy utazó csak örülhetett e pokoli terv végrehajtásának, mert ott találta régi czimboráját „Gróf Szapáry“-t, ki „Csokon szerzett vőlegény“ léttére rangjához illően dőzsölt a „Génuai dudás“ zenekisérete mellett.

A nagy mű itt megszakadt, kénytelenek vagyunk tehát mi is elhallgatni.

B. M.

Az orvostudomány reformja.

„Páris város községtanácsa a reformált orvostudománnyal csak egyetlen kórházában tegyen kísérletet és pedig abban, melyben a halandóság a legnagyobb. Ha fél év alatt nem csökkennek erősen a halálozások, az orvoslás költségei, s a betegek ápolására fordított napok, akkor kötelezem magamat, hogy a szegények számára kórházat építek. Azon a napon, melyen a községtanács elfogadja ajánlatomat, százezer frankot teszek le.“

Ezt írja Henri Krohn a mai orvostudomány ellensége egy értekezésében, melyet a mai napokban deponált Páris város községtanácsának irodájában. Csatolt hozzá egy 100.000 frankos utalványt.

Mi az a reformált orvostudomány? Ez egy olyan rendszer, mely tisztán az ápolásra szorítkozik, minden orvosság nélkül. Ime az új rendszer alapelvei:

A természet maga is talál módot a betegségek gyógyítására, minden segítség nélkül.

A betegségek megrögzötteké és gyógyíthatatlannak válnak az orvosságok folytonos használatától.

A betegség a természet küzdelme, mely arra irányul, hogy a test kiktűszöbölje magából a feldolgozhatatlan anyagokat, melyek ott megrekednek és fölhalmozódnak.

A szerző azt vette észre, hogy az emlős állatok sokkal egészségesebbek, mint az emberek, s ebből azt következteti, hogy e kítűnő egészségüket a szűrűnek köszönhetik. „A szűrű nélkül a bőr, mely a kiktűszöbölésnek legfőbb organuma, nem működik.“ Az emlős állat tehát roppantul fölülte áll az embernek, s ezt, ha hihetünk Krohn úrnak, az asszonyoknak köszönhetjük.

Ádám és Éva a paradicsomban zavartalan boldogságnak örvendtek; meztelenek voltak, de tetőtől talpig szőrrel borítva, mely védte őket az időjárás viszontagságai ellen. De mikor rájöttek meztelenségükre, fügefalevélből ruhát varrtak, s abba takaróztak. Azután, Éva kacérsága miatt, ki a tó vizét tükörnek használta, állatbőrökbe takaróztak. Akkor Isten kikergette őket az édenből, s betegségek elszénvedésére ítélte őket. Ruhába bújva, Ádám és Éva elpusztították szörméjüket, mely bőrüket fődte.

A mai ember folytatja Ádám és Éva munkáját.

A kopaszág, mely elégteleníti az embert, s az ifjut aggastyánhoz teszi hasonlónvá, tisztán abból a rosszból ered, hogy a fejüket betakarjuk. Az ember az ő nevelésének hálósipkájával, aranyos csakójával, töpörödött alakjának meghosszabítására szolgáló cilinderével elpusztította a haját, testének legdúsabb szörméjét. A feje búbja teljesen kopasz. De nézzük a tarkólat, melyet szabadon jár a levegő: ott megmarad a haj, a mi azt bizonyítja, hogy másutt is megmaradna, ha fődetlen fölvel járna. Az asszonyok jobban megőrzik a hajukat, mert sohase takarják be a fejüket, persze csupa kacérságból. De ha folytatnák sinyon-viselést, oly kopaszok lennének, mint mi.

Tételének bebizonyítására Krohn felhoz egy fiatal patagon leányt, a ki tetőtől talpig szőrös volt. Férjhez ment egy orvoshoz, ruhát kezdett viselni, elvesztette egész szörmétét, s meghalt. Aztán meg a következő történeti adatokkal támogatja princípiumait.

A középkori Rómában kis leányokat vékony aranylemezzel szoktak bevonnai, hogy husvétkor mint angyalok szerepeljenek a misztériumokban. E szegény gyermekek mind elpusztultak, még az ünnepek előtt, mert bőrük likacsait betömte az aranyozás és a feldolgozhatatlan materiák nem tudtak kijönni a testből.

Miklós orosz czár lovastestőrjeit fehér bőrből varrt egyenruhában járatta, mely oly szeretlen feszes volt, hogy a katonák, ha elestek, nem bírtak a maguk erejéből fölkelni. A testörnek két ember segítségére volt szüksége, mikor leakarta vetni a nadrágát; mert a nadrágot nedvesen húzta föl és a testén szárította meg, hogy ne vessen semmi ránczot. De a legderekabb legények is rögtön elbergesedtek, mihelyt ebbe az előkelő ezredbe sorozták őket és feltűnő nagy volt köztük a halálozás.

Krohn úr erősen rosszalja a nők ama „gyászos szokását“, hogy erősen fűzik magukat és kéri a francia köztársaság elnökét, hogy az orosz czárnéval egyesülve, vessen véget e gyilkos divatnak.

Hogy miért épp a czárnéhoz folyamodik a nagy reformátor, annak az az oka, hogy Krohn úr orosz ember, a ki tudományát egy annak idején Szibériába száműzött vallásfelekezet könyveiből merítette.

Százezer frankját egyelőre elhelyezték Páris pénztárába, értekezését pedig megvizsgálás végett a közegészségügyi bizottság elé terjesztették.

TANÜGY.

Iskolaszéki ülés.

Szombatról hétfőre maradt az iskolaszéknek előre jelzett ülése, mely többek között három érdekes kérdést vett tárgyalás alá; ezek: a polgári leányiskola szervezési ügye, a belvárosi leányiskola kiegészítése e végül a tanügyi szervezet végleges befejezése (?) a fölügyelő igazgatói állás szervezésével. E kérdések megoldására nemrég bizottságot küldött ki az iskolaszék s ennek jelentését tárgyalta most az iskolaszék.

A polgári leányiskola szervezésére — mint a jelentés mondja — égető szükség van különösen azóta, mióta a helybeli apácázárda is hasonló intézet létesítését tervezi, mely ugyan jól eső konkurrens lesz a városi intézetnek; de a városnak kötelessége, hogy a saját intézetének a fölényt mindenképen biztosítsa a másik fölött. Ez pedig a rendes vezetés által érhető el, mely eddig hiányzott. Kellő számú s jó tanerők állnak rendelkezésre, de ezek fölött az összekapcsoló, vezető fórum, az igazgató hiányzott, s azt más helyen bokrosan elfoglalt tanító által kellett pótolni. Kell tehát egy teljesen önálló igazgató, ki bizonyos tantárgyakat heti 8—10 órával tanítana is; ezáltal 300 frt megtakaríthatnák az állás szervezésével járó költségből. Ez állással járna évi rendes 800 frt fizetés, 200 frt lakatalány, 200 frt igazgatói pótdíj s a rendes ötödévi pótlék. S mivel a törvény szerint ez állásra meghívhatók olyan tanítók is, kik polgári iskolákra oklevéllel nem bírnak, a bizottság a gyakorlottságot megkívánó lelkismeretes vezetés érdekében Reberics Imre belvárosi tanítót ajánlja ez állásra.

A belvárosi leányiskola kiegészítését a IV. osztálylyal s ez által egy osztálytanítónői állás szervezését is időszerűnek tartotta a bizottság. A szervezendő állást azonban egyelőre nem kívánja rendessé tenni, hanem csak 400 forint évi fizetéssel és 100 frt pótlékkal javadalmazott segédtanítónőt kíván alkalmazni. Ez állásra az igazgató meghallgatásával Koszér Mariska tanítónőt ajánlja.

Az egységes vezetés ügyében a bizottság, a „több év óta hangoztatott óhajnak“ (??) eleget teendő, azt terjesztette elő, hogy kívánatosnak tartja az összes városi iskolákra fölügyelő igazgatói állás szervezését. Eddig ennek a költségkimelés állta útját, ma már a helypénzszedési bérletből fönmaradt 2000 frtnyi többlet kellő fedezetet nyújt az új kiadásra. Az ellenőrzéssel, fölügyelettel, s esetleges javaslatok tételével megbízott egységes föigazgató nem lenne egyszersmind osztálytanító is. Évi 1000 forint lenne a fizetése, 250 frt lakatalányt kapna s a rendes ötödévi pótlékot. Ez állásra Schneider István igazgatótanítót, ennek helyére belvárosi igazgatónak Repics Vincze belvárosi tanítót ajánlja a bizottság. Ezekből folyólag még két rendes tanítói állás üresedik meg a belvárosi iskolánál. Ezek egyikét azonban segédtanítói állásra kívánja változtatni a bizottság, s a külvárosból behívandó segédtanító, ki eddigi fizetését élvezné, a fölügyelő igazgató mellett tollnoki teendőket végezne. Ennek helyére új pályázat hirdetendő. A fölügyelő igazgatónak a belvárosi fiúiskolában kell alkalmas helyiséget adni.

A jelentésben foglalt javaslatok közül a polgári iskolára vonatkozó mellett szólott Egry József, ki csak a fedezetet nem tartja szilárd alapnak s inkább közadóból óhajta a költségeket fedezni, — Bölgár, ki különösen a békés együttműködés érdekében kívánja a polg. isk. igazgatói állást rendszeresíteni, — Jobst, ki éppen a közlegő csapással szemben tartja szükségesnek, hogy leányainknak existenciáját nyújtó jó középiskoláról gondoskodjunk, — Tamássy és Sziebert, a ki szerint vitának helye sincs, mert csak azt hajtuk végre, a mire körülbelül 10 év előtt köteleztük magunkat. A javaslat ellen voltak: Papp és Böhm. Ez utóbbi azt az indítványt tette, hogy egyelőre mellőztessék úgy

a polg. iskolai mint a főigazgatói állás szervezése, hanem e helyett egyenlősítéssé a tanítók fizetése. (Ezt az indítványt csodálatos módon elfelejtette az elnöklő polgármester szavazás alá bocsátani.) A javaslat szavazás alá kerülve a nagy többség elfogadta a polg. leányiskola igazgatói állásnak szervezését.

A belvárosi leányiskola kiegészítésének kérdésénél Hartl és Sziebert nem helyeselték a helyettesítést, oda rendes tanítónőt kívánnak alkalmazni. Az iskolaszék azonban elfogadta a bizottság előterjesztését.

Az összes községi iskolák főtárgyelő igazgatója állásának szervezése éles vitát provokált, mely utóbb személyeskedésre vezetett, a mit néhány illetlenül közbeszóló folytonos zavargása idézett elő. Valóban megbotrányoztató volt az a rendetlenkedés, amit néhány iskolaszéki tag nemcsak a gyűlés rendjével, hanem az illendőség legprimitívabb szabályaival sem összeférő módon előidézett. A szenvedélyesség által fölkorlácsolt heves vitát az elnöklő polgármester sem tudta mederbe szorítani, mert a rendreutasítás daczára is folyton zajongtak. Az elnöki tekintélynek ilyenemű ignorálása ellen — reméljük — fog találni az iskolaszéki elnök a jövőben orvoslást, mert ezt a vastag műveletlenséggel provokált botrányt nem óhajtja még egyszer élvezni a város műveltebb része. A vitának különben az lett a vége, hogy 12 szóval 8 ellenében elfogadtatott a bizottság javaslata.

CSARNOK.

A két feleség.

Elbeszélés, írta: Karay Anna.
(Folytatás.)

III.

Véget ért a temetés, a nép eloszlott, az a pár részvevő öreg asszony is, ki segített a könyvet föltörölni Hyacinthe sápadt, liliumfehér arczáról, elment szépen haza.

A távollakó távoli rokonok röviden sürgönyöztek, hogy a temetésre nem jöhetnek el, de ha Hyacinthenak épen úgy tetszik és máshova valóban nem mehet, hozzájuk hurczolkozhatnak, nem fognak neki ajtót mutatni.

A ravatalt szétszedték, kinyitogatták a halottas szoba ablakait, aztán a temetést rendező szolgák is elhagyták a házat.

Hyacinthe egyedül maradt az üres szobákban. Gépiesen rakogatni kezdett egyetmást; de midőn oly egyesegyedül találta magát a rideg lakásban, oly egyesegyedül érzé magát a rideg világban. Szíve mondhatlan fájdalommal szorult el, odatámolygott imazsamolyához, térdeire rogyott és ráborult. Hosszu fekete gyászfátyola mint szemfedő takarta le, az alatt zokogott kínosan ima helyett.

Soká térdelt így leborulva, sokáig zokogott; de végre elfogytak könnyei, fájó szíve elfásult, az égető kín eltompult csendesen, — de nem kelt föl. Feje kábult, nehéz volt, jól esett neki a pihenés.

Egyszerre úgy érzé, hogy megmozdul a zsámoly, hogy valaki karjaiba szorítja és halkán fülébe sugja:

— Hyacinthe! . . .

A leány megrezzenve nyitotta föl lehunytt pilláit és szédülve simitá végig homlokát. Szilárd állt előtte komoly, bánatos szemek mondhatlan gyöngédséggel, részvétellel függesztve rá.

— Hyacinthe, — szóló ismét a férfi, — nehéz a kereszt, a vállak gyengék, melyek viselik. Bocsásson meg, hogy fölemeltem . . .

A leány nem tudott felelni. Lehajtott fővel, remegve állt előtte.

— Bocsásson meg, hogy fölkerestem e szomorú hajlékban. Gyermekemről tudtam meg, hogy önnek, milyen sokkal, sokkal az adósa vagyok. Ne nézzen kérdőleg reám, úgy ismeri tartozásomat, melyet nem lehet kincsesel megfizetni: két gyermekem testi, lelki, szellemi épségét köszönhetem önnek Hyacinthe. Ön jól ismeri multamat, tudja mily csapás bénította, ölte meg

lelkemet, melyből csak most ébresztett föl kicsinyeim szava, kik inkább elhagynák atyjukat, hogysem öntől megváljanak. Kicsinyeim szava ébresztett föl tompa, fásult, élet nélküli életemből, kiktől megtudtam, hogy a halott anyát s az élőhalott apát ön mind képes volt pótolni nekik, — de titkon láthatatlanul, egy nyomorult kézszorítást sem várva érte, mint az Isten által küldött őrangyalok.

Hyacinthe arczán könnyű pir futott át, halkán susogta:

— Ön félreismer. A mit tettem, ha tettem valamit, az önzésből eredt, saját öröömre, boldogságomra szolgált.

— Lehet, hogy úgy volt. Hisz ha nem ismerném egész örömtelen, szomorú létét Hyacinthe, ha nem látnám véghetetlen árvaságát, nem léptem volna most át küszöbét. Ön nem tudja, miért jövök. Elakarja hagyni e házat, e vidéket, elhagyni kis gondozottjait és elmenni egy szeretetlen, idegen család körébe, fölázdozni, — mint eddig az öregapának, — élte másik felét idegeneknek, kiknek ön bármennyit is tesz, eleget nem tehet azért a nyomorult, keserű kenyérért, mit úgy neveznek — kegyelem kenyér . . .

A szegény leány görcsösen kulcsolta össze remegő két kezét.

— Ön nem tudja miért jövök? Azért jöttem, hogy elmondjam: ne menjen! Nézzon rám Hyacinthe. Nem vagyok fiatal, midőn nősültem is életem nyarán álltam már s az a három esztendő, mit veszteségem súlya alatt átszenvedtem, az élet őszébe taszított. Nem vagyok fiatal, nem vagyok szép, nem rendelkezem nagy vagyonnal, szívem egy félig kihamvadt fáklya, — mit gondol Hyacinthe: megtudná-e ifju életét velem osztani? Eljönne-e hozzám az én árváimnak ruháskákat varrni, harisnyákat kötni, kötényeket foltozni? Eljönne-e oktatni, vezetni szelid lelkével minden szépre, jóra; megtanítani a versekre, betűkre; eljönne-e engem megtanítani újra a mosolyra? Hiszi-e, hogy köthet frigyét a tavasz és az ősz, hiszi-e, hogy ifju szíve ezen az én félig kihamvadt, kiégett szívemen boldogságot talál? Ha igen, úgy ne menjen el, maradjon köztünk s legyen az én nőm Hyacinthe.

A leány arczára tapasztva két kezét az asztalra borult.

— Ne sirjon Hyacinthe, ez csak egy kérdés, melyre ön kedve szerint felelhet. Hiszen ha nem lenne ily elhagyott, ha a jövő boldog reményekkel kecsegtetve állana ön előtt, nem léptem volna át ily szándékkal küszöbét. Mert bizonyára jobb sorsot érdemel, mint hogy élte tavaszát egy kedélybeteg férj oldalán, két gyermekkel vesződvé élje le. De így azt hittem, még jót teszek önnek vele; azt hittem, az én határtalan becsülésem s kicsinyeim rajongó szeretete pótolni fogja árva szívének, mit oly nehéz pótolni, azt az ábrándos, forró, költészettel teli szerelmet, melyben minden ilyen ifju szívnek része van, mint az öné, de melyből ön ki volt zárva önbűne nélkül szegény Hyacinthe! Feleljen tehát, — szóló Szilárd önkénytelenül egyre melegebben és megfogta a leány remegő kis kezét, — feleljen, köthet-e frigyét a tavasz és az ősz? Feleljen: az örökre elvesztett ábrándos szerelemért, melyben minden ilyen ifju szívnek része van, csak önnek nincsen, talál-e kárpótlást ezen az én félig kihamvadt, kihűlt szívemen?

Hyacinthe karcsu termete meghajolt, szép feje mindig alább alább süllyedt s midőn Szilárd bevégzé szavait a szép fej ott pihent ölében s a finom metszésű ajkak kezére forrtak egy hosszú, csókban. Megindulástól, meglepetéstől és egy rég nem érzett érzelmtől remegve emelte föl Szilárd és tartotta őt melegen átkarolva.

— Igen, — susogta Hyacinthe, — köthet frigyét az ősz és a tavasz. És e frigy által nem a kincsekben gazdag ősz nyer, hanem a szegény virágtalan tavasz . . . Igen, az elvesztett ábrándos szerelmet, az élet összes boldogságát, kincseit föltalálja ezen a félig kihamvadt, kihűlt drága szíven az én forró dobogó, ifju szívem.

És Szilárd elmélyedve a leány hosszú pilláktól árnyalt szelid szeméibe; érezte, hogy az igazat beszél, önkénytelenül melegebben szorította magához és lehajolva megcsókolta kis remegő ajkait hosszan, forrón és boldogan . . .

Szilárd intézkedett, hogy a tengeri katasztrófában elvesztett Angela holtta nyilvánítása kimondassék s így ő jogot nyerjen, hogy árva kicsinyeinek ismét anyát hozzon a házhoz.

IV.

Néhány év mult el csendes meglegedésben, zavartalan nyugalomban és Szilárd ez idő alatt teljesen kigyógyult lelke bajából.

A tenger fölött lengő őrangyal képe most is ott függött a gyermekek ágya fölött, most is sokszor megnézte azt Szilárd, de nem azzal a marczangoló fájdalommal, mint előbb, hanem csendes áhitattal, mint egy szép szentképre nézni szokás.

Az ősz és a tavasz frigye szerencsés volt valóban, az ifju tavasz ragyogó sugárral hirtette be az ősz, egybeolvadt a kettő, egy napfényes enyhe nyárba.

Nyár volt a természetben is, egy derült nyári nap alkonya. A Szilárd háza előtti kis padon három gyermek játszadozott.

A szöske fürtű kis leány, a földön guggolva, nedves homokból pogácsákat formált és szép sorjában oda rakta a padra, a fiu kis zsebkésével egy binezket faragott, míg köztük egy piros arcú, kis pufók angyalokhoz hasonló gyermek ült, kövér kezecskéjében félig lerágicsált almával s hol a fiuhoz gagyogott az ő csicsergő madárnyelvén, hol a lányka edényébe szórta, buzgón segítve, a pogácsákhoz szükséges homokot.

Mindannyian el voltak a nagy munkába merülve, nem is vették észre, hogy gyors léptekkel, csaknem futva, egy fekete ruhás nő tart feléjük s pihegve, izgatottságtól reszkető hangon kérdezi:

— Ez Tarnóczy Szilárdnak a háza?

Gáborka kezében megállott a fadarab és a kés, bámulva függesztve a nőre nagy olajbarna szemek, míg felelé:

— Igenis ez. Ő a mi papánk.

Hanem e szóra a piczi teremtés is fölütötte fejét s roppantul megijedt a talpig feketeruhás alaktól; sikoltva ugrott föl a földről és fűtni kezdett rémülten befelé, de még nem lehetett e mesterségben nagyon gyakorlott, mert elesett s lehorzsolta kis térdeiről a bőrt.

A két másik gyermek ijedten futott utána, a lányka ölét kapta és csókoltatta, csititgatta, míg a fiu letérdelve, hevenyében zsebkendőjével kötözte be a sebesült kis tagot. Rá sem néztek többé az idegen asszonyra, kinek szép arcza a hévtől, kintől rózsává pirult, ki fuldokló keblére szorítva két kezét, nézte őket némán, pihegve.

— Ne sirj Duduskám, aranyoskám, majd ad a mama cukrot, vesz szép hajás babát, mint az enyim, — ne sirj Duduskám! — csitította a lányka, míg a fiu az idegen nőhöz fordulva komolyan így szólt:

— Miért nem megy be a papához, vagy mamához? Lásson, magától ijedt ám meg a mi kis hugunk.

Az idegen szeméiben vad tűz gyuladt e szóra, odalépett a gyermekekhez és kitépve ölükből a kicsikét, szilajon ellökte tőlük,

— Ne öleljétek, ne csókoltjátok e kis porontyot, ő nem testvéretek, az az asszony, a kié — nem anyátok!

És két karjával körülölelve őket elborítá láztól égő csókokkal, fuldokolva, sirva,

A két gyermek első meglepetésben nem mert mozogni, hanem aztán kibontakoztak öleléséből és elhárították csókjait.

— Az nem igaz! — szólt a fiú. — A kis Duduska a mi testvérünk, a kit senkinek bántani nem engedünk és az anyja a mi mamánk, a kit igazán szeretünk.

— Ah nem az, más a ti anyátok, — ne ezt szeressétek, a másikat! . . .

— Az már meghalt szegény, — szólt Melanie. — Mama mondta, hogy meghalt, de azért elfelednünk nem szabad soha. Ha kérdezzük, hol van a sirja, azt mondja, majd csak akkor fogja megmondani, ha nagyobbak leszünk.

— És ha anyátok föltámadna a sírból: s ha e helyett ő jönne vissza, — susogá elfult hangon az idegen nő, — óhajtanátok, szeretnétek-e őt? . . . Vagy jobban szeretitek, ha ez marad? . . .

A két gyermek bámulva nézett reá.

— A mi mamánk olyan jó, úgy szeretjük; hátha a másik nem lenne ilyen jó? Jobb ha ez marad.

A fekete ruhás nő berohant a házba, végig futott az udvaron, a kerten, a kert végében levő sűrű mogyorócseryék közé, ott lerogyott egy padra és karjaira borulva zokogott szívzavakkal.

Oh mennyivel, de mennyivel jobb lenne odalenn a tenger hideg fenekén koralokkal ékített, koporsótlan sírban holtan fekdülni! . . . De jobb lenne ott! Mikor az ő gyermekei, kikért a halál karjaiba vetette magát, kibontakoznak öleléséből és azt mondják, hogy a régi anya nem kell nekik; mikor az ő férje, ki úgy imádta, kit oly forró, rajongó szerelemmel szeretett, egy másik nő szerelmében oly hamar kárpótlást talalt, oly hamar eltudta őt feledni, ki érte értök áldozta föl magát . . . Oh jobb lenne, jobb lenne sokkal a tenger fenekén holtan fekdülni!

Sokáig zokogott mintegy megsemmisülten a kerti padra borulva, majd hirtelen fölemelte fejét s a lángoló arczon, a csillámló szemekben szokatlan tűz égett.

Igen. Meg fogja tenni a miért jött. Bemegy a házba s azt fogja mondani:

Ki innét bitorló, ki elvette tőlem férjem, gyermekeim szívét! Ki innét bitorló, a ki hordod azt a nevet, mely engem illetett és illet még ma is! Ez a ház, az a férfi, ezek a gyermekek nem a tiéd, hanem az enyéme, te elmehetsz névtelen porontyoddal, elbujdoshatsz világgá, — nincs az a törvény, mely védelmére kelne.

Pedig volt egy törvény, mely halottnak mondja az élőt is. Az tőle is elvette a férjet, a gyermekeket mindent.

(Folytatás köv.)

KÖZGAZDASÁG.

— (A pécsi sertésbizalmában) f. hó 10-én a sertés állomány: 619 drb kövér, 2814 drb félkövér, 1675 drb sovány, 317 drb sütdő sertés volt. Árak: kövér valogatott minőség szerint 46—47 kr. kilogrammonként, páronkénti 45 kilogramm élet leszámítással; sütdők 30—36 kr. kilogrammonként élősúlyban. Kukoricza 7 frt 90 kr. m. m., arpa 7 frt— kr. m. m. Darulár 50 kr. m. m.

Gabona-árjegyzék

Pécs szab. kir. városában 1891. évi július hó 11-én tartott hetivásárjáról.

Az árak métermázsánként számítatnak.

Buza) őszi	— frt — — frt —
) tavaszi	— " — — " —
) új	9 " 20 9 " —

Kétszeres) ó	— " — — " —
) új	8 " 20 8 " —
Rosa) ó	— " — — " —
) új	8 " 20 — " —
Arpa) őszi	7 " 50 6 " 80
) új	— " — — " —
Zab) őszi	— " — — frt —
) tavaszi	7 " 30 — " —
) új	— " — — " —
Repce)	— " — — " —
Bükköny) széna	7 " 30 7 " —
Kukoricza) ó	— " — — " —
) új	6 " 90 6 " 80
Széna) ó	4 " — 3 " 80
) új	— " — — " —
Szalma)	2 " 50 2 " 30

Kínálat: gyenge (mintegy 180 gabonaköcsi volt a piacon.)

NYILT-TÉR. *)

Eredeti

SELTERS-VIZ

Kellemes természetes asztali- és gyógy viz (Nassau), mely elnyálkásodás-, hurut-, rekedtség-, hólyag- és gyomor-bajokban jónak bizonyult.

Tessék határozottan „Eredeti“ Selters-vizet kérni, mely kupakkal, vignetéval és a dugón „Eredeti“, felirattal van ellátva. — Raktáron mindenütt.

Seltersi vízszállítás SeltersWeiburgban (Nassau)

*) Ezen rovat alatt megjelentekért nem vállal felelősséget A szerk.

Laptulajdonos: NAGY FERENCZ. Felelős szerkesztő: HAKSCH LAJOS.

H i r d e t é s e k :

MAGYAR ASPHALT-RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

Budapest.

Pécsi főképviseletése Lauber Rezső

Mária-utca 43. szám.

Elvállal helyben és a vidéken is kocsiutak, járdák, istállók és magtárak aszfaltozását; ugyszintén nedves lakások szárazzá tételét, alapfalak izolálását és mindennemű asfalt anyag elkészítését, jutányos föltételek mellett

ad. 11779. sz
II. 1891.

Hirdetmény.

A mágoosi önnálló árvatárban 1861. év óta következő ismeretlen árvák részére folyó évi január hó 1-én felvett állapot szerint kezelt tömegekre nézve a megyei árvaszékek f. évi 11779. számú határozata értelmében a további nyomozás elrendetett u. m.:

1. Gábor Ferencz	— — — —	420 frt.
2. Márcz Kati	— — — —	200 „
3. Lipovári György	— — — —	50 „
4. Bachmann Mihály	— — — —	120 „
5. Scherer Ádám	— — — —	250 „
6. Szósz József	— — — —	950 „
7. Nóthig Simon	— — — —	680 „
8. Bernhardt János	— — — —	180 „
9. Bachman Vendel	— — — —	60 „
10. Zimmermann József	— — — —	14 „
11. Zimmermann Eerzsi	— — — —	14 „
12. Zimmermann János	— — — —	14 „
13. Wink Ferencz	— — — —	20 „

Miután ezen már régen nagykoruakká vált hitelezők tömegeik kiutalványozása miatt mindeddig nem jelentkeztek s tartozkodási helyök ismeretlen, mielőtt atömegeknek birói letétben való helyezése elrendeltetnék, — felhivatnak az említett hitelezők s illetve jogátódaik, hogy folyó évi augusztus hó 4-én délelőtti 10 órakor Mágocs (Baranyamegye, hegyháti járás) a közjegyzői irodában Feldl István kiküldött árvaszéki ülnök ur előtt megjelenve örökségökre vonatkozó jogosultságukat igazoló okiratok — vagy egyéb adatokkal igényöket annál is inkább érvényesítsék, mert ellenkező esetben a uevők részére kezelt készpénztömegek — a további kamatozásnak beszüntetése mellett birói letétbe helyezetténi fognak.

Kelt Pécsen, 1891. évi július hó 10-én.

Baranyavármegye árvaszéke.

Sey László,
elnök.

708 sz.

1891.

Árverési hirdetmény.

Alulírt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a pécsi kir. járásbíró 15743. számú végzése által pancsovai malom részv. társ. végrehajtató javára Schön Mór pécsi lakos ellen 271 frt tőke, ennek 1890. év szeptember hó 28. napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 45 frt 65 kr. perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bírónilag lefoglalt és 388 frtra becsült lovak, koscsik és butorból álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a 16884/1890. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínen, vagyis **Pécsett malom-átca 4. sz. leendő eszközlésére 1891-ik évi július hó 17. napjának délelőtt 9 órája** határidőül kitzetnek és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az az 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Pécsett 1891-ik évi július hó 3-án.

Vitályos Imre,

kir. bírósági végrehajtó.

LE GRIFFON

a legjobb szivarkapapir

kapható **Alt és Böhm** kereskedésében Pécsett.

7929. sz.

tk. 1891.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. tszék, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Grabarits Iván végrehajtónak Molnár Sámuel és Balázs József végrehajtást szenvedők elleni 133 frt tőkekövetelés és járulékaik iránti végrehajtási ügyében a pécsi kir. törvényszék területén levő Kis Csány község határában fekvő a kis-csányi 32. sz. tjkvben 35. hsz. 27. ház. udvartérnek Molnár Sámuelt illetett felére 96 frt, továbbá a kis csányi 118. sz. tjkben felvett I. három-negyed teleknek 190, 1637. hszsz. fekvőségeknek Molnár Sámuel és Balázs Józsefet illetett hatnyolczad részére 982 frt becsárban az árverést ezennel megállapított kikiáltási árban elrendeltetik és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1891. évi szeptember hó 14. napján d. e. 10. órakor **Kis-Csány községhez** tartozó megállapított nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 16 frt 9 forint 60 krajczár és 98 forint 20 krajczárt készpénzben, vagy az 1881. 60. t. cz. 42. §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyi miniszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A pécsi kir. törvényszék mint tkkvi hatóság 1891. évi május hó 29-dik napján.

Lukrits István,

kir. törvényszéki bíró.

Eladó ház és kert.

A Pécsett, Árpád-utca 53. sz. alatt fekvő **ház és kert**

igen előnyös feltételek mellett, szabad kézből eladó.

Bővebbet a kiadóhivatalban.

5000. sz.

1891.

Árverési hirdetmény.

A dárda kir. járásbíró mint tkkvi hatóság közhírré teszi, hogy a Slavonischer allg. spar. u. Aushilfsverein végrehajtónak Kristóf Áron kopácsi lakos végrehajtást szenvedő elleni 1000 frt tőke követelés és járulékaik iránti végrehajtási ügyében a dárda kir. bíróság területén levő Kopács község határában fekvő a kopácsi 72. sz. tjkvben felvett 102. hszsz. 50. sz. ház és belsőre 471 frt az ugyanottani 766. hszsz. fekvőségre 40 frt a 333. hszsz. fekvőségre 302. frt a 933. hszsz. fekvőségre 187 frt az 1150. hszsz. fekvőségre 38 frt az 1282. hszsz. fekvőségre 53 frt az 1540. hszsz. fekvőségre 45 frt becsértékben, külön-külön, a társtulajdonos jutalékára 1881. LX. t. cz. 156. §-a alapján ezennel megállapított kikiáltási árban elrendeltetik és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1891. évi szeptember hó 7. napján d. e. 10 órakor **Kopács községben a községi irodában** megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 47 frt 10 kr. 4 frt 30 frt 20 kr. 18 frt 70 kr. 3 frt 80 kr. 5 frt 30 kr. és 4 frt 50 krt készpénzben vagy az 1881. évi LX. törvény-czik 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi nov. hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyi miniszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1880. évi LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Dárdán 1891. évi december 26-án. A dárda kir. bíróság mint telekkönyvi hatóság.

Balaskó János,

kir. jbiró.

5009.

1891. sz.

Árverési hirdetmény.

A dárda kir. járásbíró mint tkkvi hatóság közhírré teszi, hogy Szegzsárdi János daróczi lakos végrehajtónak ör. Kristóf Áron kopácsi lakos végrehajtást szenvedett elleni 400 frt tőke követelés és járulékaik iránti végrehajtási ügyében a dárda kir. járásbíró területén levő Kopács községben fekvő a kopácsi 1801. sz. tjkvben felvett II. egynyolczad telekből a 183. számú házból alperest illető felerészére 459 frt 50 kr. a III. egynyolczad telek alperest illető felére 206 frt 50 kr. a 888/837. hszsz. fekvőség felére 46 frtban az árverés ezennel megállapított kikiáltási árban elrendeltetik és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1891. évi augusztus hó 14. napján d. e. 10 órakor **Kopács községben a községi irodában** megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 45 frt 95 kr. 20 frt 65 kr. és 4 frt 60 kr. készpénzben vagy az 1881. 60. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. november 1-én 3333 sz. a. kelt igazságügyi miniszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni avagy az 1881. 60. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Dárdán a kir. bíróság mint tkkvi hatóságnál 1891. évi május hó 18. napján.

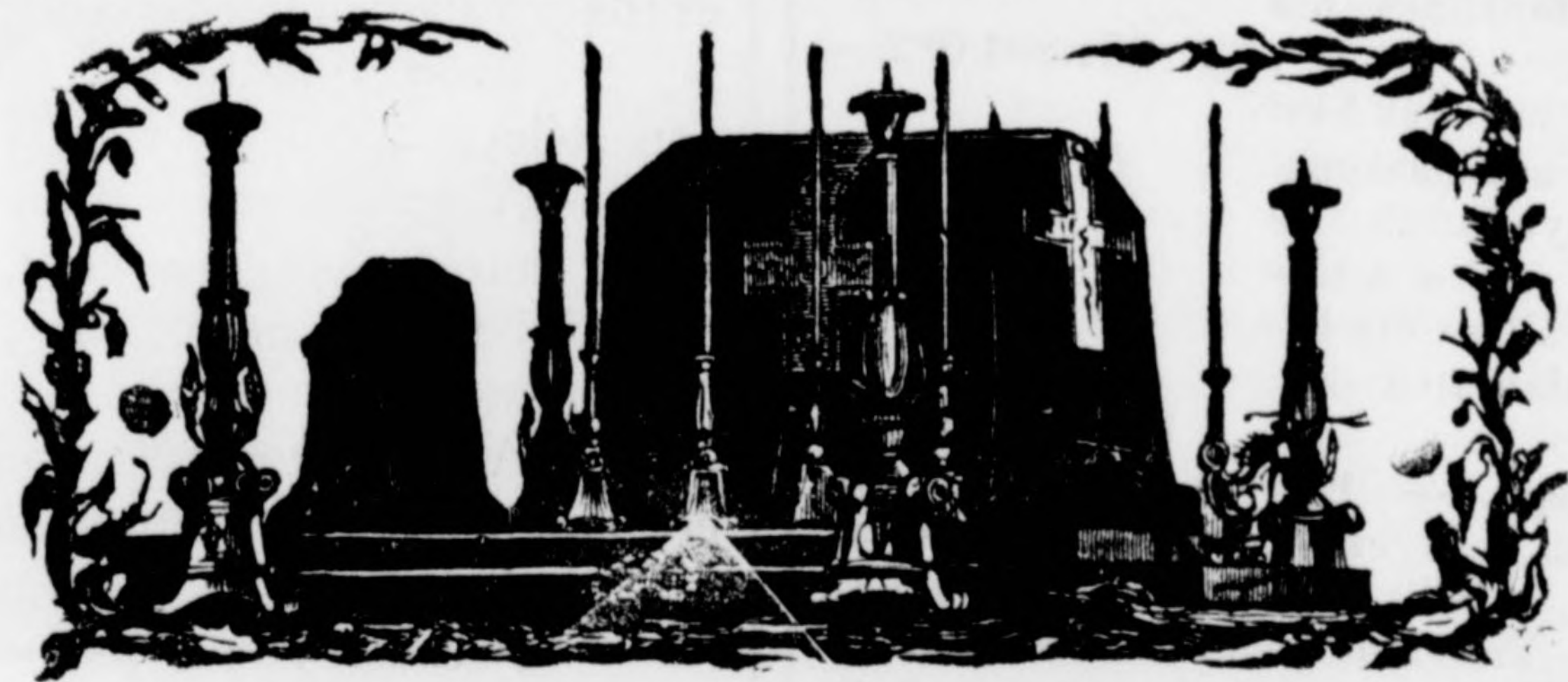
Balaskó János,

kir. jbiró.

Hirdetések

igen előnyös áron vétetnek fel

kiadóhivatalunkban.

„CONCORDIA“

első pécsi temetkezési vállalat

Kis-tér 11-ik szám.

Van szerencsénk a nagyérdemű közönség tudomására hozni, miszerint a legváltozatosabb ravatalozások felállítására — temetések rendezésére, — úgy a halottak szállítására létesített üzletünket újabb átalakítások, — mindennemű igényeknek megfelelő felszerelések beszerzése, valamint tapintatos rendező alkalmazása folytán jelenleg oly helyzetbe hoztuk, hogy minden osztályu temetkezéseket — úgy helyben mint a vidéken

a legnagyobb pontossággal s az eddiginél és minden temetkezési vállalatnál

sokkal díszesebben és olcsóbban

vagyunk képesek kiszolgáltatni.

Maradunk kiváló tisztelettel

„CONCORDIA“ első pécsi temetkezési vállalat tulajdonosai:

Tuma Venczel, Krisztián József, Schubársky János, Wranitsch M.

Árverési hirdetemény.

A pécsi kir. törvényszék mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Dr. Toldy Béla ügyvéd pécsi lakos végrehajthatónak özv. Kuttnyánszky Istvánné végrehajtást szenedő elleni 50 forint 50 krajczár tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a pécsi kir. járás-bíróság tetületén levő Szabolcs község határában fekvő a szabolesi 529. sz. telekjegyzőkönyvben felvett (190—191/a/1) hszsz. 4 sorsz. házra és 129/a. hszsz. kertre 686 frt 49 kr. kikiáltási árban; mégis a szabolesi 530. sz. tjkvben felvett 2222/1799. hszsz. részletre 34 frt kikiáltási árban az árverést ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok 1891. évi augusztus hó 3. napján d. e. 9. órakor Szabolcs község házában megtartatandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezői szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis 68 frt 90 krt és 3 frt 40 krt készpénzben, vagy az 1881. évi 60. t.-cz. 42. § ban jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi nov. hó 1-én 3333. sz. alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ban kijelölt ovadék képes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi 60. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről hiállított szabályszerű eliservényt átszolgáltatni.

A pécsi kir. törvényszék mint telekönyvi hatóság 1891. évi május hó 11-ik napján.

Bogyay bíró ur helyett

Lukrits István
kir. törvénzéki bíró.

„THE GRESHAM“

életbiztosító-társaság Londonban.

Magyarországi fiók:	Ausztriai fiók:
Bpest Ferencz-József tér 5. 6. a társaság házában.	Bécs Gisellastrasse 1. sz. a. a társaság házában.

A társaság vagyona 1890. jun. 30-án frk 111.610,613.—

Évi bevétel biztosítások és kamatból 1890. évi június 30-án „ 20.084,349.—

Kifizetések biztosítási és járadéki szerződések s visszavásárlások után a társaság fenállása óta (1848) „ 234.804,082.—

A legutóbbi tizenkét havi tizlet alatt a társaságnál értékig nyújtottak be ajánlatok, miáltal a társaság fenállása óta benyújtott ajánlatok össz értéke „ 1.666812,555.—

értékre megy. — Prospektusokkal és díjtáblázatokkal, melyek alapján a társaság kötvényeket kiállít, továbbá ajánlatokkal, díjmentesen szolgálnak az osztrák-magyar monarchia minden nagyobb városában az ügy-nők urak és a magyar és osztrák fiókok,

Melyik lapra fizessünk elő?

Gazdag tartalmánál, nagy terjedelménél fogva a legolcsóbb magyar lap az

„EGYETÉRTÉS“

a mely az új évvel immár 25-ik évfolyamába lépett. Ez a magyar olvasóközönség lapja. Hiteles forrásokból származó **értesüléseinek** gyorsasága, alapossága és sokasága, rovatainak változatossága, kitünősége, a különböző olvasmányok gazdag tárháza tették az „Egyetértés“-t népszerűvé. Az **országgyűlési tárgyalásokról** a legrészletesebb s e mellett tárgyilagos hű tudósítást egyedül az „Egyetértés“ közöl. **Gazdasági rovata** elismert régi tekintélynek örvend. A magyar **kereskedő s gazdaközönség** nem szorul többé idegen nyelvű lapra, mert az „Egyetértés“ **kereskedelmi s tőzsdei tudósításainak** bőségével s alaposságával ma már nem versenyezhet más lap. A **kereskedő, az iparos s a mezőgazda** megtalálja mindazt az „Egyetértés“-ben, a mire szüksége van. Változatosan szerkesztett tárczájában, **annyi regény olvasmányt ad, mint egy lap sem.** Két-három regényt közöl egyszerre, úgy, hogy egy év alatt 30—40 kötetnyi regényt, részint eredetit, részint a külföldi legjelesebb termékeket jó magyarságu fordításban kapnak az „Egyetértés“ olvasói. A ki olvasni valót keres és a **világ folyásáról gyorsan és hitelesen akar értesülni**, fizessen elő az „Egyetértés“-re, melynek előfizetési ára egy óra 1 frt 80 kr., 1/4 évre 5 frt s egy évre 20 frt. Az előfizetési pénzek az „Egyetértés“ kiadóhivatalába küldendők. Mutatványszámot a kiadóhivatal kívánatra egy hétig ingyen és bérmentve küld.

Hirdetemény.

Schwarz Benó pécsi kereskedő közadósna Pécsen a Ferencziek-utca 2. sz. a. levő boltban található, a csődletárban 129—417 sorszámok alatt felvett **nürenbergi rövidárak- és fehérneműekből ügy boltiálványokból és felszerelésekkel álló ingóságai,**

melyeknek becsértéke 2225 frt 27 krtban, beszerzési ára 5906 frt 63 krtban van megállapítva, a csődválasztmánynak f. évi július 13-án hozott határozata folytán zárt ajánlati tárgyalás útján eladatnak.

Felhivatnak ennél fogva a venni szándékozók, hogy sajátkezüleg aláírt és borítékba zárt vételi ajánlataikat a leltári becsérték 10 százalékát tevő bánatpénznek, vagyis 222 frt 50 krtban bemellékelése mellett Dr. Müller János ügyvéd tömeggondnoknál (Pécsen, Kazinczyutca 1. szám a.) 1891. évi július hó 20. napjának déli 12 órájáig benyujtsák, mivel későbbi ajánlatok figyelembe nem vétetnek.

Az eladandó tárgyak alulírt tömeggondnok közbenjöttével naponta d. e. 9—12, d. u. 3—5 óra közt a bolthelyiségben megtekinthetők, a csődletár pedig úgy a csőd-bíróságnál, mint a tömeggondnoknál betekinthező.

A csődválasztmány a beérkezendő vételi ajánlatok felett f. évi július 20-án d. u. 3 órakor fog határozni, fentartván a jogot az ajánlatok közt szabadon választani, esetleg valamennyit visszautasítani.

Azon ajánlattevők, kiknek ajánlatai elnem fogadtatnak, bánatpénzüket ugyanazon nap délután 4-től 5 óráig vagy a következő napokon a tömeggondnoknál visszavehetik.

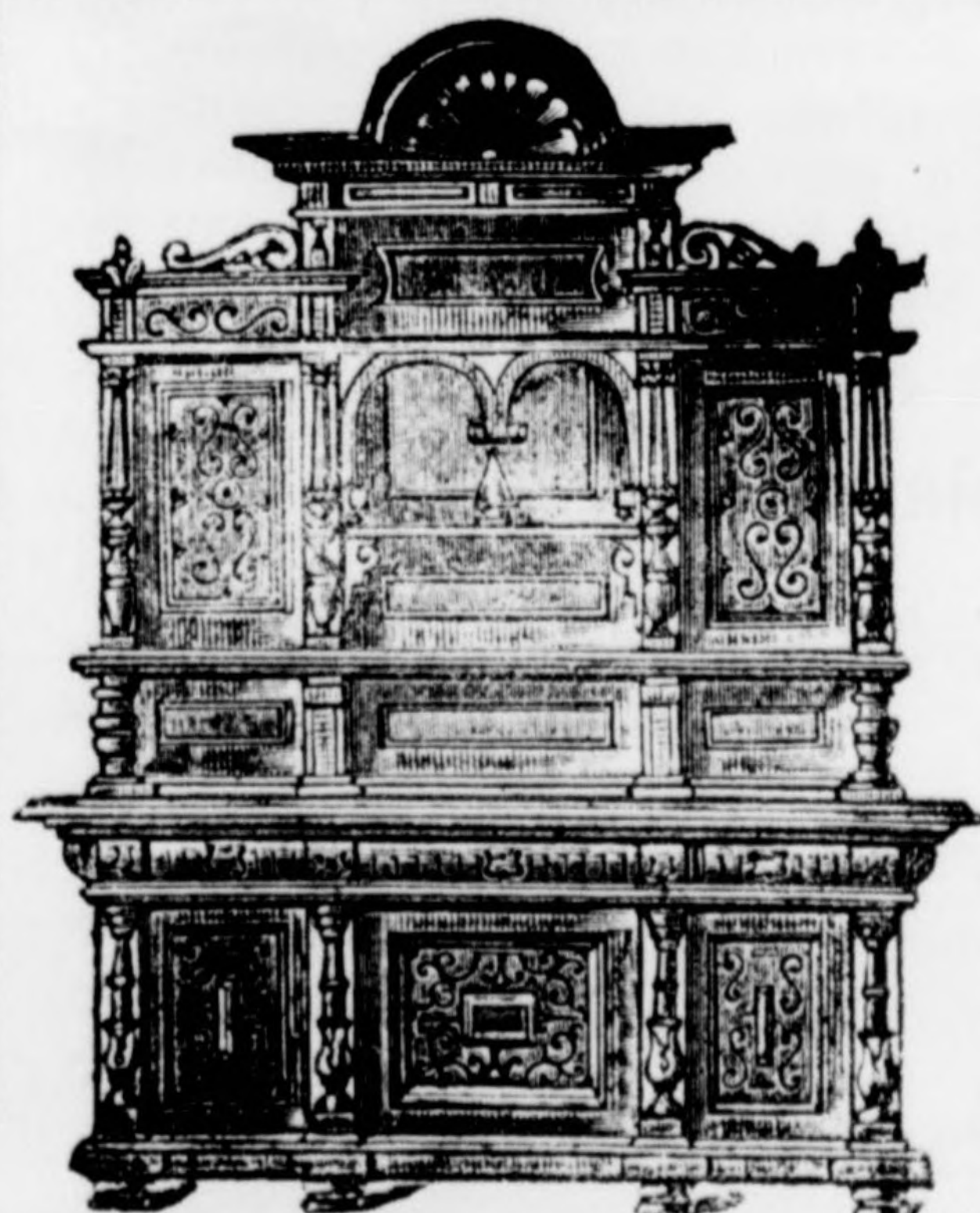
A választmány által elfogadott ajánlatogtevője köteles a vételi ajánlatában kitett vételért 48 óra alatt, bánatpénzének kölönbeni elvesztése mellett a tömeggondnoknál lefizetni, minek megtörténtével a megvett tárgyakat azonnal átveheti és átvenni köteles.

A választmány az eladott tárgyak mennyiségeért, minőségeért és becsértékeért szavatosságot nem vállal.

A bélyeg és jogleték vevő által viselendő.

Pécsen 1891. július hó 13.

Dr. Müller János ügyvéd,
mint csődtömeggondnok.

ZSOLNAY IMRE butorraktára és műhelye

(tetemesen nagyobbítva)

PÉCSETT

Ferencziek-utca II. szám.

(A pécsi edénygyár raktár ugyanott.)

Nagy választékban teljes és stilszerű berendezett **alvó-, disz- és ebédlő-szobák**, mindennemű fa-, vas- és kárpitozott bútorok, képek, tükrök, függönyök, függönytartók, és minden e szakmába vágó cikkek.

Abban a helyzetben vagyok, hogy **bútorvásárlások** nálam ép oly jutányosan eszközölhetők, mint Budapesten vagy Bécsben.